

Met een alpenhoorn de wereld door

De argeloze voorbijganger in de Willemsstraat in Amsterdam kijkt deze vrijdagmiddag vreemd op. Want vanuit de geopende deur van nummer 39 klinkt het geluid van een heuse jodelaar. Wie blijft stilstaan om te luisteren, hoort niet alleen jodelen, maar even later ook een alpenhoorn. En tegelijk een vrolijke gitaar. Daartussendoor een stem die in verschillende talen zingt over 'de geweldige liefde van de Here'.

"Ik ben een man uit de bergen," zo introduceert de Zwitser Lorenz Schwarz (53) zichzelf. En dat is niet alleen te horen, maar ook te zien. De man jodelt er in vol alpenornaat lustig op los. Het jodelen wisselt hij regelmatig af met gitaar en alpenhoornmuziek. Als een volleerd muzikant vult hij de zaal van de Tweede Mijl, waar hij te gast is, met liederen waarin hij het Evangelie woorden en een melodie geeft.

Schwarz is niet voor niets op bezoek bij De Tweede Mijl, het opvangadres voor dak- en thuislozen van Stichting Tot Heil des Volks. Als geen ander weet hij hoe het is om aan de rand van de samenleving te leven. Als kind uit een arm gezin met negen kinderen – van wie vader de hele week van huis is – en moeder aan de drank, werd hij al jong geconfronteerd met de donkere kanten van het leven. Als achtjarige jongen hoedde hij in de Zwitserse Alpen zo'n honderdtwintig geiten van boeren uit het dorp. "Dat was niet zo romantisch als het verhaal van Heidi je doet geloven. Het was een zware taak, helemaal voor een jongen van 8."

Negen zomers werkte hij als herdersjongen en in die tijd leerde hij zichzelf het jodelen, waarna hij een veelgevraagd zanger werd. Op zijn veertiende raakte hij verslaafd aan alcohol, dat werd verergerd toen hij ging optreden. Hij zong veel spotliedjes en de laatste die hij nodig had, was God. Na zijn bestaan als herdersjongen, kreeg hij een baan als elektromonteur, maar door zijn verslaving ging het bergafwaarts met hem. "Op een gegeven moment rookte ik drie pakjes sigaretten per dag en dronk ik veel alcohol. Het leven hoefde voor mij eigenlijk niet meer en vooral toen ik op mijn 24e door de doktoren werd afgeschreven, wilde ik het liefst dood. Ik heb in die tijd twee keer geprobeerd een einde aan mijn leven te maken. Vlak voordat ik het voor de derde keer wilde proberen, ontmoette ik twee mensen die mij uitnodigden voor een christelijke film. Ik besloot er naartoe te gaan. Inhoudelijk kon ik niet veel met deze film, maar aan het eind werd de vraag gesteld: 'Als je vandaag sterft, ben je dan bereid God te ontmoeten?' Dat greep mij aan. Niemand in die zaal wist van mijn wanhoop. De film was ook niet op mij afgestemd, niemand kende mij. Maar die vraag trof mij midden in mijn hart. Het duurde nog een paar maanden voor ik Jezus Christus als mijn persoonlijke Verlosser aannam, maar wat een verandering toen de Zoon van God in mijn leven kwam! Ik ontdekte dat er wel degelijk hoop was voor mij, ondanks dat ik eigenlijk al afgeschreven was. Ik kreeg een totaal nieuw doel voor mijn bestaan en Hij heelde mij zowel geestelijk als lichamelijk. Samenvattend kan ik zeggen dat het volgen van Jezus geen rustige wandeling is. Je bevindt je niet alleen op zonnige hoogten. Het is een strijd met veel verleidingen, maar Jezus leidt mij.

Toen ik ontdekte dat God al mijn zonden en lasten wilde dragen, heb ik Hem gevraagd ook mijn gaven te nemen zodat ik ze voor Hem kon inzetten. Omdat Hij mijn leven heeft gered, wil ik over heel de wereld voor Hem zingen en spelen. Ik ben helemaal geen musicus, maar ik heb mezelf gitaar leren spelen en alpenhoorn leren blazen. Samen met het jodelen zijn het gaven die ik van God gekregen heb."

Schwarz is in Zwitserland bij een evangelische gemeente aangesloten, maar is niet vanuit deze gemeente uitgezonden. "Ik word hier ook niet voor betaald. Ik wil leven in geloof. Samen met mijn vrouw en vier dochters kan ik leven van de cd-verkoop en van de verkoop van een boek dat ik geschreven heb over mijn turbulente leven. Verder leven we van giften. We komen ermee rond. Mijn drijfveer is dat mensen tot geloof komen. Er staat in de Bijbel dat één ziel meer waard is dan de

hele wereld. Daar houd ik mij aan vast.”

Hoewel zijn folkloremuziek niet bepaald modern te noemen is, zegt hij toch veel mensen, en met name jongeren te bereiken. “In Duitsland heb ik onlangs geprekeed en gespeeld op een bijeenkomst met 4000 jongeren. Ze hebben me alweer uitgenodigd voor volgend jaar. Nee, deze muziek is überhaupt niet cool, maar het werkt. De boodschap brengt muziek en de muziek brengt een boodschap. Dat spreekt jonge mensen aan.”

Schwarz is zich ervan bewust dat hij slechts kan zaaien. Als het tijd is de oogst binnen te halen, is hij alweer weg, op reis naar een nieuwe bestemming om zijn boodschap van hoop te brengen. “Daarom leg ik altijd eerst contact met een kerk of geloofsgemeenschap. Als mensen dus door willen praten over wat ze gehoord hebben, kunnen ze terecht bij gelovige mensen in hun buurt en zo verder groeien. Ik fungeer slechts als brug tussen niet-gelovigen en kerken.”

Een paar gasten van De Tweede Mijl zitten wat onderuit gezakt op hun stoel of hangen half slapend over de tafel vóór hen. Sommigen staren wezenloos voor zich uit of maken een puzzel in de plaatselijke krant. Anderen luisteren geboeid naar de folklore die deze man ineens binnen de muren van dit huis brengt. Bij het horen van een paar Italiaanse zinnen, zingt een blonde, ruige man spontaan mee. Wanneer de laatste alpenhoornklanken wegvloeien, vult een applaus de kleine ruimte. De argeloze voorbijganger is toeschouwer geweest van een opmerkelijk schouwspel.